

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. P.**

w przedmiocie zarządzenia wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,
w dniu 13 maja 2015 r.,

wniosku – obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego postanowieniem
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 7 marca 2012 r. sygn. akt II AKzw 203/12, utrzymującym w mocy
postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt II
K 21/10 – II Ko 1/12,

o zarządzeniu wobec M. P. wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej
wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 29 marca 2010 r., sygn. akt II K 21/10;

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 2 k.p.k.
wznawia postępowanie sądowe w sprawie M. P., zakończone
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, sygn. akt II
AKzw 203/12,**
- 2. uchyla postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia
7 marca 2012 r., sygn. akt II AKzw 203/12 oraz utrzymane nim w
mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 24**

stycznia 2012 r., sygn. akt II Ko 1/12 – II K 21/10, i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania;

3. zarządza zwrot opłaty w kwocie 150 zł na rzecz skazanego M. P..

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 29 marca 2010 r., sygn. akt II K 21/10, M.P. skazany został za popełnienie przestępstw z art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 178a § 2 k.k., art. 235 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. – na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Wyrok ten uprawomocnił się dnia 6 kwietnia 2010 r. Skazany w okresie próby dopuścił się w dniu 19 stycznia 2011 r. przestępstwa z art. 244 k.k., za co wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 20 września 2011 r., sygn. akt X K 276/11, skazany został na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

Z tego powodu Sąd Okręgowy w Koszalinie, postanowieniem z dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt II Ko 1/12 – II K 21/10, na podstawie art. 75 § 1 k.k. zarządził wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 marca 2010 r., uznając, że zostały zrealizowane trzy przesłanki z art. 75 § 1 k.k., i z tego powodu zarządzenie wykonania kary jest obligatoryjne.

Stanowisko Sądu pierwszej instancji podzielił Sąd Apelacyjny w Szczecinie, który postanowieniem z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt II AKzw 203/12, nie uwzględnił zażalenia M. P. i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W dniu 5 marca 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania sądowego w przedmiocie zarządzenia wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności. Powołując się na podstawę z art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o wznowienie postępowania z uwagi na to, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. sygn. akt SK9/10, orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu art. 75 § 1 k.k., na podstawie którego wydane zostały kwestionowane postanowienia.

Prokurator Prokuratury Generalnej w odpowiedzi na wniosek wniósł o uwzględnienie wniosku i wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy jest zasadny.

Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. SK 9/10, orzekł o niezgodności z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP – art. 75 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości odstąpienia przez Sąd od zarządzenia wykonania kary w sytuacji, gdy wobec skazanego ponownie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy. Utrata mocy obowiązującej art. 75 § 1 k.k. została odroczone na 18 miesięcy i w rezultacie przepis ten utracił moc obowiązującą z dniem 9 lutego 2015 r.

Treść uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji wskazuje na to, że sądy oparły się na formalnej ocenie realizacji przesłanek z art. 75 § 1 k.k., pominęły natomiast okoliczności wskazywane przez skazanego, które mieszczą się w pojęciu „szczególnych względów”, czy też „szczególnych okoliczności” sprawy.

W tej kwestii odwołać się należy do stanowiska i argumentacji zawartych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r. I KZP 30/13 – OSNKW 2014, z. 5, poz. 36. W uchwale tej wskazano, że sąd orzekający po wyroku TK z dnia 17 lipca 2013 r., może nie stosować art. 75 § 1 k.k. w zakresie, w jakim Trybunał uznał ten przepis za niekonstytucyjny, jeżeli obligatoryjny tryb zarządzenia wykonania kary wobec skazanego, prowadziłby do naruszenia Konstytucji RP w większym stopniu niż odstąpienie od tego trybu z uwagi na szczególne okoliczności sprawy, a uzasadnione pominięcie niekonstytucyjnej normy wynikającej z art. 75 § 1 k.k. przy rozstrzygnięciu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary, powoduje konieczność oceny sprawy w perspektywie art. 75 § 2 k.k.

W realiach sprawy spełniona została przesłanka z art. 540 § 2 k.p.k. uzasadniająca wznowienie postępowania sądowego. Istotnie w niniejszej sprawie zachodzi konieczność rozważenia przez sąd orzekający w przedmiocie zarządzenia wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności, czy podnoszone przez

skazanego okoliczności należą do kategorii tych „szczególnych względów”, na które wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17 lipa 2013 r.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

I.n